

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.972 van 21 november 2001
in de zaak A. 91.887/VII-21.321**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 17 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 juli 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 maart 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 16 januari 1999 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 12 juli 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 maart 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 29 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is.

Uit betrokkenes verklaringen, voor de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat betrokkene, een XXX staatsburger van G. origine, op 1 december 1998 samen met een kennis zou vertrokken zijn uit een café, toen ze zouden zijn tegengehouden door de politie. Betrokkenes kennis zou echter geweigerd hebben om zijn wagen te stoppen waarna de politie de achtervolging zou hebben ingezet. Op een bepaald moment zou betrokkenes kennis toch zijn gestopt waarna hij zou zijn weggelopen. Betrokkene zelf zou zijn gearresteerd. In de wagen van betrokkenes kennis zou een wapen zijn gevonden dat gebruikt zou zijn bij een gewapende overval. Betrokkene zou hierover verschillende malen door de politie zijn verhoord en hierbij zou hij ook zijn geslagen en gefolterd. Wegens onvoldoende bewijzen en de getuigenis van de barman van het café (dat betrokkenes ontmoeting met zijn kennis op louter toeval zou hebben berust) zou betrokkene op 4 januari 1999 zijn vrijgelaten mits ondertekening van een document dat zou hebben gesteld dat betrokkene C.-L. niet zou mogen verlaten zolang het onderzoek

liep. Op 5 januari 1999 zou betrokkene thuis het bezoek gekregen hebben van twee onbekende mannen die hem zouden hebben voorgesteld de gewapende overval te bekennen in ruil voor betaling. Bovendien zouden deze mannen ervoor zorgen dat betrokkene slechts twee jaar voorwaardelijk zou krijgen. Betrokkene zou hebben geweigerd om op hun voorstel in te gaan. Op 7 januari 1999 zouden de mannen zijn teruggekomen en zouden ze betrokkene hebben meegenomen naar een verlaten huis. Toen hij daar opnieuw zou hebben geweigerd om op hun voorstel in te gaan zouden ze hem ernstig hebben geslagen waarna ze betrokkene zouden hebben achtergelaten. Betrokkene zou geen melding hebben gemaakt van dit voorval bij de politie omdat dit 'onmogelijk en zinloos' zou geweest zijn. Betrokkene zou geen uitweg meer hebben gezien en op 12 januari 1999 zou zijn broer hem naar L. (XXX) hebben gebracht van waar betrokkene naar België zou hebben verder gereisd. Op 16 januari 1999 zou betrokkene zonder documenten het Rijk zijn binnengekomen en dezelfde dag nog startte hij zijn asielprocedure.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens het interview op het Commissariaat-generaal weigerde zijn medewerking te verlenen omwille van de bewering dat hij de R. taal onvoldoende machtig zou zijn en hierdoor een negatieve beslissing zou hebben gekregen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze bewering is echter in strijd met de gedetailleerde verklaring die hij in het R. heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en waar betrokkene ook verklaarde dat zijn talen van oorsprong respectievelijk het R. en het G. zijn. Bovendien vulde betrokkene de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in het R. in en was ook zijn verzoekschrift in de R. taal opgesteld. Tenslotte beschikt het Commissariaat-generaal over informatie (Nationality Papers, Vol. 26, nr. 1, 1998; Transition, 20 oktober 1995) waaruit blijkt dat het R. nog altijd wijd verspreid is in G. en dat het de belangrijkste voertaal is in de administratie, het economische leven en het onderwijs. Vervolgens kan verwezen worden naar punt 205 (a)(i), (iii) van het Handbook on procedures and criteria for determining refugee status dat aan betrokkene oplegt mee te werken aan het interview opdat de asielaanvraag kan worden onderzocht.

Verder verklaarde betrokkene in zijn verzoekschrift dat hij opstuurde naar het Commissariaat-generaal dat hij zich in een moeilijke toestand zou hebben bevonden mede omdat hij tot de G. minderheid in XXX zou behoren. Uit andere informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is, blijkt echter nergens dat personen die van G. origine zijn problemen hebben omwille van deze origine (Ethnic and Racial Studies, Volume 20, nr. 4, oktober 1997). De geloofwaardigheid van betrokkene wordt hierdoor opnieuw ondermijnd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat nergens uit betrokkenes relaas blijkt dat hij persoonlijk en systematisch geïsoleerd werd omwille van één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene zou immers valselyk zijn beschuldigd door de politie een gewapende overval te hebben gepleegd en zou nadien bedreigd zijn geweest door onbekende mannen om de schuld voor die overval op zich te nemen. Uit niets blijkt echter dat deze incidenten in verband te brengen zijn met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 juli 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van, enerzijds, artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van, anderzijds, het beginsel van de rechten van verdediging; dat zij stelt dat de commissaris-generaal haar verplichtte zich te laten bijstaan door een R. tolk, hoewel zij uitdrukkelijk had verzocht om de bijstand van een tolk die de G. taal machtig was; dat aldus haar rechten geschonden werden omdat zij verhoord werd in een taal die niet haar moedertaal is;

Overwegende dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is in het kader van de asielprocedure, die een louter administratief karakter heeft;

Overwegende dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 januari 1999 een verklaring (met toepassing van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) heeft ondertekend, waarin zij verzoekt om de bijstand van een R. tolk; dat de verzoekende partij dit overigens niet betwist; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken tevens blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor verklaard heeft dat haar talen van oorsprong het R. en G. zijn; dat de brief van 15 juli 1999 waarmee het dringend beroep werd ingesteld, in de R. taal was opgemaakt; dat dit ook het geval was met de vragenlijst "Aanvraag tot erkenning als vluchteling"; dat de verzoekende partij initieel zelf om de bijstand van een tolk van de R. taal heeft gevraagd en de R. taal machtig blijkt te zijn; dat het middel dan ook feitelijke grondslag mist;

3. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de Conventie van Genève (ondertekend op 28 juli 1951) betreffende de status van Vluchtelingen; dat ook wordt gesteld dat de bestreden beslissing het gevolg zou zijn van een "manifeste beoordelingsfout" vanwege de commissaris-generaal; dat deze, volgens de verzoekende partij ten onrechte heeft besloten dat de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève en daarbij verwijst naar de bepalingen van artikel 1, A, 2 van voornoemd verdrag; dat de verzoekende partij ook stelt dat zij tot de G. minderheid in XXX behoort en dat zij in haar thuisland werd "gevisieerd" door de corrupte politie; dat de XXX autoriteiten niet in staat zijn om haar effectief bescherming te bieden; dat de verzoekende partij daarbij verwijst naar het 1999 Country Report on Human Rights Practices van het U.S. Department of State, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat XXX te kampen heeft met corruptie zodat het rechtsapparaat onbetrouwbaar zou zijn; dat zij nog aanhaalt dat ondanks het feit dat de "juridische status van de G. minderheid verbeterd is" er

nog steeds sprake is van discriminatie; dat zij stelt dat zij louter omwille van haar vlucht uit XXX zwaar zal worden gestraft bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst; dat, volgens de verzoekende partij, alle elementen om van een "Republikvlucht" te kunnen gewagen aanwezig zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal zogenaamd in het bestreden besluit vooreerst stelt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift met betrekking tot dringend beroep vermeldde dat zij zich in een moeilijke toestand bevond mede omdat zij tot de G. minderheid in haar thuisland behoort; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dit gegeven heeft onderzocht en tot de vaststelling kwam dat de voornoemde stelling van de verzoekende partij niet kon worden bijgevalen; dat de commissaris-generaal zich daarbij baseerde op een informatiebron, met name "Ethnic and Racial studies" (volume 20, nr. 4 van oktober 1997), waaruit nergens blijkt dat personen omwille van hun G. origine problemen zouden ondervinden in XXX; dat aldus, volgens de commissaris-generaal, de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij wordt ondermijnd;

Overwegende dat het getuigt van behoorlijk bestuur dat de commissaris-generaal zich documenteert om zorgvuldig te kunnen onderzoeken of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling; dat de commissaris-generaal objectieve gegevens in aanmerking mag nemen ter beoordeling van de door de verzoekende partij aangevoerde vluchtmotieven; dat de geraadpleegde documentatie aan het administratief dossier werd toegevoegd zodat zij verifieerbaar is; dat uit een analyse van de voornoemde documentatie kan worden afgeleid dat de stelling van de commissaris-generaal juist is; dat uit de voornoemde informatie niet blijkt dat personen omwille van hun G. origine worden vervolgd in XXX; dat bijgevolg kan aangenomen worden dat het niet kennelijk onredelijk lijkt dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij wordt ondermijnd;

Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vervolgens stelt dat uit het asielrelaas van de verzoekende partij nergens kan worden afgeleid dat deze persoonlijk en systematisch "gevisieerd" wordt omwille van één van de criteria voorzien in de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij stelt dat zij door de politie valselyk beschuldigd zou zijn van het plegen van een gewapende overval; dat zij tevens bedreigd zijn geweest door onbekenden om de schuld van de overval op zich te nemen;

Overwegende dat de commissaris-generaal besluit dat de voornoemde incidenten niet in verband kunnen worden gebracht met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat hij oordeelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij beweert, met verwijzing naar een rapport dat bij haar verzoekschrift is gevoegd, dat XXX te kampen heeft met corruptie, zodat het rechtsapparaat onbetrouwbaar is en de overheid niet in staat is bescherming te bieden; dat nochtans niet wordt bewezen dat de verzoekende partij effectief in staat van beschuldiging werd gesteld voor de te haren ten laste gelegde misdrijven, noch dat zij zal moeten verschijnen voor een gerechtelijke instantie; dat uit het door de verzoekende partij overgelegde rapport blijkt dat er, wat XXX betreft, inderdaad meldingen zijn van corruptie van magistraten, maar dat de autoriteiten terzake beteugelend optreden; dat noch de beweringen van de verzoekende partij, noch de door haar neergelegde stukken, afbreuk doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte voorhoudt dat ondanks het feit dat de "juridische status van de G. minderheid verbeterd is" er nog steeds sprake is van discriminatie; dat zij stelt dat zij louter omwille van haar vlucht uit XXX zwaar zal worden gestraft bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst; dat men, volgens de verzoekende partij, in de gegeven omstandigheden van een "Republikflucht" kan gewagen;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert, niet blijkt dat zij dit gegeven als asielmotief heeft aangevoerd gedurende de loop van haar asielprocedure; dat de commissaris-generaal hiervan uiteraard geen kennis kon hebben op het ogenblik van het nemen van de betreden beslissing;

Overwegende dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen niet kennelijk onredelijk is; dat de bestreden beslissing genomen is in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.